

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència de 19 de novembre de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional. Desestimació del recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de la Junta d'Extremadura contra el **criteri de repartiment de l'impost sobre el marge d'interessos i comissions de determinades entitats financeres (IMIC)**.

El Ple del Tribunal Constitucional, per unanimitat, desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de la Junta d'Extremadura contra l'ús de l'índex de producte interior brut regional (PIB) com a criteri de repartiment de l'impost sobre el marge d'interessos i comissions de determinades entitats financeres (IMIC).

Aquest criteri de repartiment de l'impost sobre el marge d'interessos i comissions de determinades entitats financeres va ser introduït per l'apartat vint-i-u de la disposició final novena de la Llei 7/2024, de 20 de desembre.

Les al·legacions del Govern de la Junta d'Extremadura es basaven en considerar que aquest criteri de repartiment d'acord amb el PIB regional vulnera la normativa reguladora del sistema de finançament i els principis de lleialtat institucional i de solidaritat interterritorial.

El Tribunal Constitucional recorda, en els antecedents de la sentència, que l'impost sobre interessos i comissions de determinades entitats financeres va ser introduït mitjançant una esmena parlamentària al projecte de llei que va culminar en l'aprovació de la Llei 7/2024, de 20 de desembre. En la primera redacció de l'esmentada esmena parlamentària no es preveia el repartiment de la recaptació de l'impost entre les comunitats autònomes, sinó que aquest repartiment va resultar d'una esmena transaccional introduïda durant la tramitació parlamentària, per la qual s'acordava la distribució de la liquidació de l'impost entre les diferents comunitats autònomes, fixant com a criteri de repartiment el producte interior brut regional, que fou el que es va aprovar per les Corts Generals i es va incorporar a la Llei 7/2024, de 20 de desembre.

En resposta a les al·legacions del recurs d'inconstitucionalitat, la sentència estableix:

Pel que fa a l'al·legació que la utilització del PIB regional vulnera el sistema de finançament de les comunitats autònomes, el Tribunal Constitucional manifesta que aquest impost no ha estat objecte de cessió a les comunitats autònomes, ni s'integra en el seu sistema de finançament, de manera que no està subjecte a les seves normes reguladores. És a dir, la seva transferència a les comunitats autònomes s'ha configurat com una "assignació amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat", que és una altra de les possibles fonts d'ingressos de les comunitats autònomes.

Recorda també que aquesta assignació té caràcter incondicional, de manera que les comunitats autònomes poden destinar aquests ingressos a les finalitats que considerin oportunes, sense estar sotmeses a un destí concret, i que això és plenament respectuós amb el principi d'autonomia financera.

En relació amb l'al·legació que el criteri de repartiment de la recaptació de l'impost sobre interessos i comissions de determinades entitats financeres vulnera el principi de lleialtat institucional, la sentència la desestima, en considerar que aquest nou impost (IMIC) no suposa cap despesa addicional per a les comunitats autònomes ni redueix els seus ingressos; al contrari, representa una nova font d'ingressos per a aquestes.

En aquest mateix apartat, i en relació amb l'al·legació que en la tramitació parlamentària de l'IMIC no va intervenir prèviament el Consell de Política Fiscal i Financera, la sentència entén que aquesta participació no era necessària, ja que l'IMIC no s'integra en el sistema de finançament de les comunitats autònomes.

Finalment, pel que fa a l'al·legació que el criteri de repartiment de l'IMIC vulnera el principi de solidaritat interterritorial pel fet de no repartir-se l'impost amb un criteri redistributiu, la sentència també la desestima. Considera que, segons la doctrina constitucional aplicable, el compliment d'aquest principi no pot valorar-se a la llum d'un únic recurs que l'Estat distribueix entre les comunitats autònomes, sinó en el conjunt de tots els recursos que l'Estat té a la seva disposició.

2. Sentència de 20 de novembre de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional. Desestimació de tres qüestions d'inconstitucionalitat plantejades per la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb **la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social de Catalunya**.

El Ple del Tribunal Constitucional, per majoria, va acordar desestimar les tres qüestions d'inconstitucionalitat plantejades per la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb els articles 1, 3 i 11 i la disposició

final segona de la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social de Catalunya (LOA).

Les esmentades qüestions d'inconstitucionalitat plantejades per la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya es produeixen en relació amb tres processos conclusos per sentències fermes condemnatòries pel delictes de desobediència.

El Ple del Tribunal Constitucional desestima les tres qüestions d'inconstitucionalitat en aplicació de la doctrina constitucional fixada en la sentència 137/2025, de 26 de juny, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat presentat per més de cinquanta diputats i diputades i més de cinquanta senadors i senadores del grup popular del Congrés dels Diputats i del Senat, i en la sentència 164/2025, de 8 d'octubre, que va resoldre la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Sala Penal del Tribunal Suprem.

Les sentències, des d'un punt de vista formal, no aborden els arguments d'inconstitucionalitat sobre la vulneració de l'article 1.1 de la Constitució espanyola (principis inherents a l'estat social i democràtic de dret i manca d'habilitació constitucional per amnistiar), l'article 6 de la Constitució espanyola (en relació amb el pluralisme polític i els límits de l'acció política) i l'article 9.1 (primacia de la Constitució), per haver observat defectes processals en el plantejament de les qüestions d'inconstitucionalitat.

Quant al fons dels arguments presentats en les qüestions d'inconstitucionalitat pel que fa a la vulneració dels principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics, el Tribunal Constitucional també les desestima, remetent-se a la doctrina constitucional fixada en les sentències 137/2025, de 26 de juny, i 164/2025, de 8 d'octubre.

En relació amb la vulneració del principi d'igualtat de l'article 14 de la Constitució espanyola, el Tribunal Constitucional desestima aquest argument per pèrdua sobrevinguda del seu objecte, atès que aquest ja havia estat declarat inconstitucional per la sentència 137/2025, de 26 de juny, i, en conseqüència, anul·lat. En aquesta sentència, el Tribunal Constitucional va manifestar expressament que les disposicions de la Llei «s'han d'entendre aplicables, amb les mateixes condicions, límits i requisits establerts per les seves normes, a aquells que van realitzar actes amnistiables amb la finalitat d'oposar-se a la secessió o a la independència de Catalunya o a la celebració de les esmentades consultes».

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i incorpora vots particulars dels magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, César Tolosa Tribiño i de la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

3. Sentència de 21 de novembre de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestimen els recursos d'inconstitucionalitat plantejats per les comunitats autònomes de la Regió de Múrcia, d'Andalusia, de la Comunitat Valenciana i de Castella i Lleó contra la **Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya**, per la pèrdua sobrevinguda del seu objecte.

El Ple del Tribunal Constitucional acorda, per majoria, desestimar els recursos d'inconstitucionalitat per pèrdua sobrevinguda del seu objecte interposats pel Consell de Govern de la Regió de Múrcia, pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, pel Consell de la Generalitat Valenciana i per la Junta de Castella i Lleó contra els articles 1.1 i 1.3, paràgraf segon, de la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya, d'acord amb els arguments següents:

Pel que fa a la manca de legitimació activa d'aquests òrgans autonòmics per interposar els recursos d'inconstitucionalitat, la sentència reconeix la seva legitimació activa d'acord amb la doctrina constitucional establerta en la STC 165/2025, de 8 d'octubre.

Quant als recursos d'inconstitucionalitat interposats per la Regió de Múrcia, el Consell de la Generalitat Valenciana i el Consell de Govern de la Comunitat d'Andalusia, les seves alegacions, que són molt similars, es desestimen, ja que la sentència del Tribunal Constitucional 137/2025, de 26 de juny —per la qual es va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat plantejat per més de cinquanta diputats i diputades i més de cinquanta senadors i senadores dels grups parlamentaris populars del Congrés dels Diputats i del Senat, respectivament— va tenir ocasió de pronunciar-se sobre l'article 1.1, que va declarar inconstitucional i, en conseqüència, nul de ple dret, i també sobre l'article 1.3, remetent-se expressament als arguments establerts en la citada sentència.

Igualment, es desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat per la Junta de Castella i Lleó en aplicació de la doctrina establerta en la STC 137/2025, de 26 de juny, a la qual s'hi remet.

Pel que fa a les al·legacions formulades en el recurs d'inconstitucionalitat de la Junta de Castella i Lleó sobre la vulneració dels articles 55, 94 i 96 de la Constitució espanyola, la sentència indica:

- En relació amb la suposada vulneració de l'article 55 de la Constitució, el Tribunal Constitucional nega que aquest precepte s'hagi vist afectat, atès que la llei d'amnistia no suspèn en cap dels seus preceptes cap dret fonamental.
- Quant a les al·legacions relatives a la vulneració dels articles 94 i 96 de la Constitució, la sentència considera que tampoc no s'han infringit, ja que, en la hipòtesi que la Llei d'amnistia hagués vulnerat el dret de la Unió Europea, no correspon al Tribunal Constitucional valorar aquesta qüestió, sinó que la competència correspondria, si escau, als tribunals de la Unió Europea.

Sobre l'al·legació relativa a la vulneració de l'article 81 de la Constitució, segons la qual diversos preceptes de la Llei d'amnistia no haurien d'haver estat objecte de llei orgànica sinó de llei ordinària, la sentència també la desestima, perquè el Tribunal Constitucional no entra a examinar aquest argument per manca de càrrega al·legatòria.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i compta amb els vots particulars de la magistrada Concepción Espejel Jorquera i dels magistrats César Tolosa Tribiño, Enrique Arnaldo Alcubilla i Ricardo Enríquez Sancho.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

4. [Sentència 849/2025](#), de 16 d'octubre, de la Sala Segona, Penal, del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en relació amb el concepte del **delicte de descobriment de secrets comès per un funcionari públic que sostreu la clau d'accés a l'ordinador d'un company**.

La Sala Segona del Tribunal Suprem estima parcialment el recurs de cassació per infracció de llei interposat per l'acusació particular contra la sentència dictada el 21 de febrer de 2022 per la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura, que, estimant parcialment el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada per la Secció Segona de l'Audiència Provincial de Càceres, havia absolt l'acusat del delicte de descobriment de secrets comès per funcionaris públics, pel qual havia estat condemnat en primera instància.

En conseqüència, el Tribunal Suprem dicta una nova sentència en què condemna el funcionari processat com a autor d'un delictes de descobriment de secrets comès per funcionaris públics a la pena de presó de dos anys i sis mesos i multa de divuit mesos, amb una quota diària de sis euros, confirmant la resta de la resolució judicial recorreguda en cassació.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La denunciada, senyora Soledad, va treballar com a tècnica diplomada en infermeria des de l'abril de 2012 fins a l'octubre de 2018 a la residència de la tercera edat «Buenos Aires», situada al municipi de Valencia de Alcántara (Càceres). Aquesta residència, gestionada per l'Ajuntament de la localitat, disposava —en data incerta però anterior als fets— de dos ordinadors: un al despatx d'infermeria i un altre al despatx del director.

Des del moment en què es van instal·lar els ordinadors, la senyora Soledad va començar a utilitzar-ne un de manera exclusiva, contínua i habitual, amb el coneixement i l'autorització dels seus superiors (director i alcalde), tant per elaborar plantilles particulars dels usuaris de la residència com per a ús personal.

En aquestes circumstàncies, el senyor Constancio (acusat), funcionari de l'Ajuntament de Valencia de Alcántara i director provisional de la residència esmentada, amb la finalitat d'obtenir informació privada i dades personals de la senyora Soledad que pogués utilitzar contra ella, va accedir al contingut de l'ordinador sense el seu permís ni autorització, i sense que en cap moment aquesta li hagués facilitat la seva contrasenya personal.

Concretament, l'11 d'octubre de 2018, el senyor Constancio, sabent que la senyora Soledad no treballava aquell dia, va entrar al despatx d'infermeria i va accedir a l'ordinador utilitzant la clau d'accés que prèviament havia obtingut mitjançant un dispositiu USB que havia connectat a l'equip informàtic. Després va canviar la contrasenya i va entrar en diverses carpetes que contenien dades personals i sensibles tant dels usuaris de la residència com de la mateixa senyora Soledad.

- En els períodes en què la senyora Soledad no treballava, ja fos per caps de setmana, festius o vacances, l'acusat va contractar temporalment una persona que era la seva parella sentimental, tot i no posseir el títol d'ATS i, per tant, no estar facultada per exercir les funcions pròpies del càrrec. Durant aquests

períodes, l'acusat accedia a l'ordinador i tenia accés a documentació personal i sensible tant dels usuaris de la residència com de la senyora Soledad.

- La senyora Soledad, com a acusació particular, va presentar denúncia contra ambdós davant el jutjat d'instrucció, que va acordar la incoació de la causa, va dictar interlocutòria de processament contra el senyor Constancio i va elevar les actuacions a la Secció Segona de l'Audiència Provincial de Càceres, la qual va dictar sentència condemnant-lo:
  - D'una banda, com a autor responsable d'un delictes de descobriment de secrets comès per funcionaris públics, a la pena de presó de dos anys, sis mesos i un dia; a la pena accessòria d'inhabilitació especial per a l'exercici del dret de sufragi passiu durant el temps de la condemna, i a una multa de divuit mesos, amb una quota diària de sis euros.
  - D'altra banda, com a autor responsable d'un delictes d'intrusisme professional, a la pena de multa de sis mesos, amb una quota diària de sis euros, amb responsabilitat personal subsidiària en cas d'impagament o insolvència sobrevinguda.
- Contra aquesta sentència, el condemnat va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura, que, mitjançant sentència de 21 de febrer de 2021, va estimar parcialment el recurs i, en conseqüència, va absoldre l'acusat del delictes de descobriment de secrets comès per funcionaris públics i el va condemnar únicament pel delictes d'intrusisme professional a la pena de multa de sis mesos, amb quota diària de sis euros i responsabilitat personal en cas d'impagament o insolvència sobrevinguda.

La Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura va absoldre l'acusat del delictes de descobriment de secrets en considerar que aquest tipus penal no es produeix pel simple accés no autoritzat a un ordinador, sinó quan s'accedeix a les dades que conté. En aquest cas, la Sala va entendre que en el relat de fets provats no s'hi descrivia l'accés a aquestes dades, element essencial per a la rellevància penal de la conducta.

A més, s'hi afegeix que el simple accés al dispositiu amb una contrasenya sostreta no constitueix delictes, ja que, encara que es provi l'accés a certes carpetes, això no és suficient per integrar el tipus penal de l'article 197 del Codi penal si no s'acredita l'accés a arxius concrets ni es detalla el seu contingut. També s'indica que en la sentència de l'Audiència Provincial no es descriu en

cap moment la naturalesa dels suposats dades personals sensibles, la qual cosa reforça la decisió absolutòria.

- Contra aquesta sentència, la senyora Soledad, com a acusació particular, va interposar recurs de cassació per infracció de llei davant la Sala Segona del Tribunal Suprem.

La Sala Segona del Tribunal Suprem, en data 16 d'octubre de 2025, dicta aquesta sentència estimant parcialment el recurs de cassació per infracció de llei.

En conseqüència, condemna el senyor Constancio com a autor d'un delictes de descobriment de secrets comès per funcionaris públics a les penes de presó, multa i inhabilitació especial abans indicades, ja que considera que el fet de no accedir a carpetes concretes ni al seu contingut és irrellevant des del punt de vista penal: el mer fet de sostreure la clau o contrasenya personal d'accés i entrar a l'ordinador és suficient per incórrer en el delictes de descobriment de secrets comès per funcionaris públics.

Segons el criteri de la Sala Segona del Tribunal Suprem, encara que no consti que les dades a les quals es va accedir fossin especialment sensibles, l'accés indiscriminat al contingut complet d'un ordinador personal —que pot incloure i ordinàriament inclou informació personal diversa i rellevant— comporta el perjudici que exigeix l'article 197.2 del Codi penal, i és suficient per integrar el tipus delictiu previst en aquest precepte.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència 1289/2025](#), de 15 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb els **complements de nocturnitat i festivitat**.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem decideix:

- D'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Vigo. En conseqüència, casa i anul·la la sentència de 9 de desembre de 2022 dictada en recurs d'apel·lació per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, en el sentit d'entendre que, en cas de jornades de treball per torns, com les de la policia local, els

treballs realitzats a la nit o en dies festius s'han d'incloure en el complement específic i, per tant, s'han de percebre durant els períodes de vacances, situacions d'incapacitat temporal, dies de lliure disposició i altres llicències retribuïdes.

- Estima el recurs del senyor Anselmo en el sentit de reconèixer-li el dret a percebre la retribució pels dies festius i per nocturnitat durant els períodes de vacances, situacions d'incapacitat temporal, dies de lliure disposició i altres permisos retribuïts, així com el dret a percebre les hores extraordinàries o l'excés de jornada laboral ordinària d'acord amb la fórmula continguda en la demanda.
- Es declaren efectes retroactius als quatre últims anys anteriors a la sol·licitud inicial.

Antecedents de la sentència:

- La representació processal del senyor Anselmo va interposar recurs contenciós administratiu contra la desestimació presumpta del recurs de reposició deduït davant la resolució de 10 de juny de 2021 de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Vigo, per la qual es va desestimar la seva sol·licitud de reconeixement del dret a percebre els complements de festivitat i nocturnitat durant els períodes de vacances, incapacitat temporal, assumptes propis i altres permisos retribuïts. El recurs es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Vigo.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Vigo, mitjançant sentència de 15 de març de 2022, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu i va declarar el dret del demandant a percebre les quantitats deixades de percebre pels excessos de jornada corresponents als quatre anys anteriors a la presentació de la seva sol·licitud, més els interessos legals de demora.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del senyor Anselmo va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, que, en sentència de 9 de desembre de 2022, va desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i va confirmar la sentència impugnada, considerant ajustat a dret el reconeixement del dret del senyor Anselmo a percebre els plusos de nocturnitat i festivitat durant els períodes de vacances, situacions d'incapacitat laboral temporal, dies de lliure disposició i altres permisos retribuïts, així com el dret a percebre les hores extraordinàries o d'excés de jornada laboral conforme a la fórmula prevista en la

demanda. Va condemnar l'Ajuntament de Vigo a abonar les quantitats corresponents als cinc anys anteriors a la data de la sol·licitud inicial.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Vigo va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria judicial de 25 de setembre de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Establir que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és determinar si les jornades nocturnes i/o festives de la policia local poden considerar-se integrades en la retribució ordinària (complement específic) a l'efecte d'incloure'n el cobrament durant el període de vacances o altres absències reglamentàries —com permisos retribuïts o baixes per malaltia— o, si, pel contrari, donen lloc a una retribució addicional com a gratificacions per serveis extraordinaris en funció de la seva efectiva prestació (excés de jornada).

Així mateix, determinar quin és el termini de prescripció per reclamar les quantitats degudes: si és el termini de quatre anys previst a l'article 25 de la llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària, o el termini que estableixi la normativa autonòmica prevista a l'article 23 del Decret legislatiu 1/1999, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de règim financer i pressupostari de Galícia.

- Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 24 del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic; l'article 23.3 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública, i l'article 25 de la llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem fixa doctrina establint els criteris següents:

- Quant a la qüestió sobre si les hores nocturnes o festives de la policia local s'integren en la retribució ordinària o donen lloc a una retribució addicional, el Tribunal Suprem afirma que, quan el funcionari treballa en règim de torns, forma part de la seva jornada ordinària de treball el fet que el servei s'hagi de prestar

en nits i dies festius. Això suposa que la penositat especial que comporta té una traducció retributiva en un concepte específic que, si és reconegut, s'integra en la retribució ordinària i regular que es percep, encara que de fet no es prestin aquests serveis durant els períodes de vacances, incapacitat temporal o permisos retribuïts.

- Quant a la segona qüestió, no cal crear un nou concepte retributiu sense cobertura legal, sinó que es tracta d'un concepte que ja s'integra en la nòmina funcional, retribuïnt el treball ordinari i regular, i aquesta retribució es percep al marge de la prestació efectiva del servei.

Una altra cosa són els serveis prestats fora de la jornada ordinària del treball per torns: en aquests casos, el seu cobrament no s'integra en la nòmina com a concepte retributiu permanent o estable, sinó que aquestes hores s'han de retribuir com a plusos o gratificacions per serveis especials, o amb la denominació que correspongui.

- Quant al termini de prescripció per reclamar les quantitats degudes pels conceptes retributius anteriors, la sentència estableix que el termini aplicable és el de quatre anys previst a l'article 25 de la Llei general pressupostària, ja que, en matèria de règim local, ni la Llei reguladora de les bases de règim local ni la Llei reguladora de les hisendes locals fixen un termini específic; per tant, s'aplica supletòriament el termini de prescripció establert a la Llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària.

6. [Sentència 1314/2025](#), de 20 d'octubre, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **derivació de la responsabilitat subsidiària en les recaptacions tributàries**.

La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'obligat tributari contra la sentència dictada el 23 de maig de 2023 per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que, al seu torn, havia desestimat el recurs contenciós administratiu interposat per l'obligat tributari relatiu a l'acord de declaració de responsabilitat subsidiària.

Antecedents de la sentència:

- L'Administració tributària, per resolució de 21 de novembre de 2018, va declarar la responsabilitat subsidiària de l'entitat Flypromo SL basant-se en l'article 43.1.h) de la Llei general tributària, respecte de les obligacions tributàries de la també mercantil Urbanización Residencial Faro de Cullera SL, per import de 119.794 euros.
- La representació processal de la mercantil Flypromo SL va interposar una reclamació administrativa davant el Tribunal Econòmic Administratiu Regional contra l'acord de declaració de responsabilitat subsidiària de les deutes i sancions de la mercantil Urbanización Residencial Faro de Cullera SL, que estava participada pel senyor Federico en un 99,76% com a soci majoritari i administrador únic. Alhora, la societat Flypromo, responsable subsidiària, estava participada per la senyora Camila, esposa del senyor Federico, i administrada pel senyor Victorino, fill d'aquell.
- El Tribunal Econòmic Administratiu Regional de la Comunitat Valenciana, mitjançant resolució de 31 de maig de 2022, va estimar en part la reclamació presentada per Flypromo SL contra l'acord de l'Administració tributària de declaració de responsabilitat tributària.
- Contra aquesta resolució, la mercantil Flypromo SL va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la qual, mitjançant sentència de 23 de maig de 2023, va desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu i va declarar la responsabilitat subsidiària de la mercantil Flypromo SL pels deutes tributaris de la societat Urbanización Residencial Faro de Cullera SL.
- Davant aquesta sentència, la representació processal de l'entitat Flypromo SL va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 3 de juliol de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Fixar com a qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu determinar si, a l'efecte de la responsabilitat subsidiària de l'article 43.1.h) de la Llei general tributària, una operació onerosa —com ara una compravenda immobiliària, en què el pagament del preu no és controvertit i no s'ha declarat simulada—

Àrea de Presidència
Secretaria General

pot, per si mateixa, constituir una elusió de la responsabilitat patrimonial universal davant la hisenda pública, i complir així el requisit d'utilització «abusiva o fraudulenta».

- Identificar com a norma jurídica que ha de ser objecte d'interpretació l'article 43.1.h) de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en la seva redacció donada per la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal.

La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa, fixant doctrina a aquest efecte, conclou:

- Que la derivació de la responsabilitat tributària de l'article 43.1.h) de la Llei general tributària no requereix necessàriament la prèvia declaració per part de l'Administració tributària qualificant de simulació negocial els contractes traslatius de domini que provoquen el buidatge patrimonial, per tal de fixar el requisit d'utilització abusiva o fraudulenta tendent a evitar la responsabilitat patrimonial universal davant la hisenda pública.

En concret, afirma que:

«En definitiva, la prerrogativa que el legislador atribueix a l'Administració, amb la nova redacció de l'article 43.1.h) de la Llei general tributària, li permet exercir una potestat que, fins aleshores, estava reservada als jutges i només es podia completar en el marc d'un procés judicial amb totes les garanties i contradicció de les parts. Aquesta mesura, ara residenciada en l'autotutela de l'Administració, suposa la derogació singular de la personalitat jurídica separada, amb conseqüències jurídiques contràries a les que naturalment es persegueixen amb la constitució d'una societat.»

«Si a aquesta nova potestat de l'Administració hi afegim la convergència amb altres institucions jurídiques pensades amb la mateixa finalitat i objectiu, però amb procediments i abast diferents, exigeix a qui se li atribueix el seu exercici ponderat, un esforç addicional per justificar-la amb transparència, precisió i claredat, essent capaç d'explicar les raons per les quals s'aplica en cada cas concret, amb una motivació certa dels pressupòsits de fet i dels requisits legals en què es fonamenta.»

«Per aquestes raons, el control de legalitat que fem de la derivació de la responsabilitat de l'article 43.1.h) de la Llei general tributària, ha de ser, si no restrictiu, sí rigorós i estricte.»

- Que, en relació amb l'apartat anterior, és necessari que l'acord de la hisenda pública de derivació patrimonial compleixi els requisits de motivació, justificació i acreditació dels pressupòsits en què es fonamenta la derivació de responsabilitat patrimonial.

Per això, cal interpretar què s'entén per «utilització abusiva o fraudulenta».

A aquest efecte, la sentència afirma que, en el cas de l'article 43.1.h) de la Llei general tributària, és necessari que les societats interposades hagin estat creades o s'utilitzin amb l'única i deliberada finalitat de perjudicar el crèdit de l'Administració tributària. Així, es requereix la presència de l'element subjectiu encarnat en la voluntat de defraudar el crèdit tributari a través de la connivència entre l'obligat tributari i les societats participades o dominades en què es trasllada la responsabilitat dels deutes tributaris d'aquell. Aquest element intencional, com a raó de ser i justificació de l'activitat de la societat, juntament amb la connivència per defraudar el crèdit, constitueixen pressupòsits necessaris per desencadenar la responsabilitat prevista a l'article 43.1.h) de la Llei general tributària.

Per tot això, la Sala acorda estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'obligat tributari contra la sentència dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, i fixa doctrina sobre la interpretació del concepte d'«utilització abusiva o fraudulenta» a l'efecte del que preveu l'article 43.1.h) de la Llei general tributària.

7. [Sentència 1340/2025](#), de 22 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **funció pública** relacionat amb la **no equivalència entre l'antiga llicenciatura i el nou grau** en el cas d'accés al **cos especial de facultatius de la Marina Civil**.

La Secció Quarta de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel recurrent contra la sentència dictada el 21 de març de 2024 per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, i confirma aquesta sentència, que va anul·lar la base 4.1 de la Resolució de 14 de setembre de 2022 de la convocatòria del procés selectiu per a l'accés, pel sistema general d'accés lliure, al cos especial de facultatius de Marina Civil, en allò que es refereix al títol de grau en nàutica i transport marítim, grau en enginyeria marina, grau en tecnologies marines i grau en enginyeria radio-electrònica naval.

Els antecedents de la sentència són els següents.

- La representació processal del Col·legi Oficial de Marina Mercant va interposar recurs contenciós administratiu contra la Resolució de 14 de setembre de 2022 de la Subsecretaria del Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana, per la qual es convocava el procés selectiu per a l'ingrés, pel sistema d'accés lliure, al cos especial de facultatius de la Marina Mercant, davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.
- La Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mitjançant sentència de 21 de març de 2024, va estimar el recurs contenciós administratiu i, en conseqüència, va anul·lar la base 41.1 de la Resolució de la Subsecretaria del Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana, de 14 de setembre de 2022, en allò que es refereix al títol de grau en nàutica i transport marítim, grau en enginyeria marina, grau en tecnologies marines i grau en enginyeria radio-electrònica naval.

La base recorreguda regulava les titulacions que permetien participar en el procés selectiu per a l'accés al cos especial de facultatius de Marina Civil, en els termes següents:

«Es requereix estar en possessió, o complir els requisits necessaris per obtenir, en finalitzar el termini de presentació d'instàncies, el títol de grau en nàutica i transport marítim, grau en enginyeria marítima, grau en tecnologies marítimes, grau en enginyeria radio-electrònica naval o llicenciatures equivalents; capità de la Marina Mercant, cap de màquines de la Marina Mercant o oficial radio-electrònic de primera classe de la Marina Mercant, d'acord amb el que disposa l'article 278 del text refós de la Llei de ports de l'Estat i de la Marina Mercant, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2011, de 5 de setembre [...]»

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Subsecretaria del Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 26 de febrer de 2025, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és determinar:

«Si per a l'ingrés pel sistema de lliure accés al cos especial de facultatius de la Marina Civil n'hi ha prou amb ostentar o complir els requisits necessaris per obtenir el títol de grau en la data de formalització de la presentació d'instàncies o si és necessari, a més, estar en possessió d'una titulació de màster».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació: l'article 76 del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic; l'article 278 del Reial decret legislatiu 2/2011, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de ports de l'Estat i de la Marina Mercant; els articles 1 i 2 del Reial decret 1055/2002, d'11 d'octubre, pel qual es regulen les funcions i la integració al cos especial de facultatius de Marina Civil; la disposició addicional quarta del Reial decret 889/2022, de 18 d'octubre, pel qual s'estableixen les condicions i els procediments d'homologació, de declaració d'equivalència i de convalidació d'ensenyaments universitaris de sistemes educatius estrangers, i es regula el procediment per establir la correspondència al nivell del marc espanyol de qualificacions per a l'educació superior dels títols universitaris oficials de plans d'estudis anteriors; i els articles 1 i 3 del Reial decret 822/2021, de 28 de setembre, pel qual s'estableix l'ordenació dels ensenyaments universitaris i el procediment d'assegurament de la seva qualitat.

Aquesta sentència tracta com a argument principal determinar si l'antiga llicenciatura —la prevista per llei especial en aquesta matèria, que és l'article 278 de la Llei de ports de l'Estat i Marina Mercant— equival o no a l'actual grau, d'acord amb la consideració següent: l'antiga llicenciatura no equival de manera automàtica i en tot cas a l'actual grau, ja que és incontestable que els estudis antics de llicenciatura tenien, per regla general, una durada de cinc anys i una amplitud superior als graus actuals.

D'acord amb això, decideix desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en el sentit d'establir que la resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu ha de ser que, per a l'ingrés al cos especial de facultatius de la Marina Civil, és necessari estar en possessió del títol de màster en els estudis corresponents.

8. [Sentència 1386/2025](#), de 30 d'octubre, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **contractació**, referent a la ratificació de la doctrina segons la qual la **indemnització pels costos de cobrament és de 40 euros per factura abonada fora del termini legal o convencionalment establert**, sense que pugui matisar-se o condicionar-se per judicis de racionalitat o proporcionalitat

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada per la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Madrid de 17 d'octubre de 2022, que havia desestimat el recurs contenciós administratiu interposat per l'interessat en relació amb la quantia econòmica que havia de fixar-se com a costos de cobrament per les factures abonades fora del termini legalment establert. En conseqüència, estima el recurs contenciós administratiu, anul·la el pronunciament del TSJ de Madrid i reconeix al recurrent el dret a percebre, en concepte d'indemnització, la quantitat de 40 euros pels costos de cobrament de cada factura no abonada dins del termini legalment establert.

Antecedents de la sentència:

- La representació processal de l'entitat mercantil va interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució de la Comunitat de Madrid que li denegava l'abonament, en concepte de costos de cobrament, de la quantitat fixa de 40 euros per cada factura reclamada i no pagada dins del termini legalment establert.
- La Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en sentència de 17 d'octubre de 2022, va desestimar el recurs contenciós administratiu, apartant-se de la doctrina mantinguda per la Sala Tercera del Tribunal Suprem —establerta en sentències de 4 de maig de 2021 i 8 de juny de 2021— i ratificada per la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 20 d'octubre de 2022. Aquesta doctrina estableix que la reclamació ha de ser satisfeta mitjançant la quantia fixa de 40 euros, mentre que la sentència del TSJ de Madrid considerava que la compensació havia de ser «compensable racionalment» o fixada d'acord amb un criteri de «racionalitat de la compensació dels costos de cobrament». Segons aquesta resolució, la imposició d'una quantitat fixa conduiria a un resultat contrari a la finalitat de la Directiva europea, ja que suposaria un cost desmesurat per a l'Administració i un enriquiment injust per al creditor.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'entitat mercantil creditora va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

Així mateix, va determinar que la qüestió d'interès cassacional objectiu consistia a decidir si la quantia que l'Administració ha d'abonar al contractista en concepte de costos de cobrament per cada factura pagada fora del termini legalment establert ha de ser una quantitat fixa (40 euros) o si ha de determinar-se cas per cas segons la racionalitat de la compensació dels costos de cobrament.

També va acordar fixar com a normes jurídiques que han de ser objecte d'interpretació l'article 6.1 de la Directiva europea 2011/7/UE, l'article 198.4 de la Llei de contractes del sector públic i l'article 8.1 de la Llei 3/2014, així com la jurisprudència aplicable (sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 4 de maig i 21 de juny de 2022) i la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 20 d'octubre de 2022.

La sentència estableix els criteris jurídics següents:

- D'una banda, que el dret a la compensació esdevé no per la reclamació o l'expedient administratiu, sinó per cada factura individualment considerada el pagament de la qual s'hagi efectuat fora de termini.
- I, d'altra banda, que «aquest dret té naturalesa automàtica i autònoma, i el seu reconeixement no depèn de la correcció aritmètica o jurídica de la liquidació dels interessos, fins i tot quan el càlcul d'aquests pogués considerar-se indegut o inexacte —com sosté la sentència recorreguda en cassació—. El dret a la quantitat fixa de 40 euros subsisteix, llevat que s'incorri en frau de llei, ja que deriva directament de la mora i no de la manera en què es practiqui la liquidació dels interessos.»

Per tot això, conclou que la indemnització fixa de 40 euros prevista al paràgraf primer de l'article 8 de la Llei 4/2003 és sempre procedent quan concorre el pressupòsit de fet previst en aquest precepte: és a dir, quan el deutor no ha abonat la factura en el termini legal o convencionalment fixat i el retard li és imputable.

D'acord amb això, resol estimar el recurs d'interès cassacional objectiu i anul·lar la sentència dictada per la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Madrid de 17 d'octubre de 2022.

9. [Sentència 1394/2025](#), de 31 d'octubre, de la Secció 5a de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència relatiu a la **reversió de terrenys expropiats per incompliment de les finalitats que van motivar l'expropiació forçosa**.

La Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'entitat expropiada contra la sentència dictada el 10 de maig de 2023 per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla. En conseqüència, casa i anul·la la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 7 de Màlaga i declara el dret de l'entitat mercantil expropiada a la reversió de les finques expropiades, d'acord amb l'article 54 de la Llei d'expropiació forçosa, davant la inactivitat de l'Administració, que, havent transcorregut més de nou anys des de la data de formalització de l'expropiació, no ha executat ni tan sols iniciat el projecte d'urbanització i d'execució de les obres de les dotacions públiques per a les quals van ser expropiats els terrenys.

Antecedents de la sentència:

- La representació processal de l'entitat mercantil Inmuebles Portillo SL va sol·licitar a la Gerència Municipal d'Urbanisme de l'Ajuntament de Màlaga la reversió dels terrenys de la seva propietat, situats al carrer El Gordito, amb una superfície de 3.428 m², que havien estat objecte del Projecte d'expropiació per a ús educatiu de l'avinguda Virgen de Belén, aprovat l'any 1994.
- Per resolució de la Gerència Municipal d'Urbanisme de 28 de setembre de 2020 es va acordar desestimar la sol·licitud de reversió dels terrenys expropiats.
- Contra aquesta resolució expressa, la representació processal de la mercantil Inmuebles Portillo SL va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 7 de Màlaga, que, per sentència de 5 de maig de 2022, va desestimar el recurs.
- Contra aquesta sentència, la representació de la societat expropiada va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, que,

per sentència de 10 de maig de 2023, va desestimar l'apel·lació i va declarar ajustada a dret la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 7 de Màlaga.

Aquesta sentència assenyala que, en tractar-se d'una expropiació forçosa de naturalesa urbanística, l'article 85 de la Llei d'expropiació forçosa remet expressament a les normes de règim local i altres disposicions aplicables, establint que la Llei d'expropiació forçosa opera amb caràcter subsidiari en els supòsits no previstos expressament en la normativa sectorial, especialment en matèria de determinació del preu just. Així, les expropiacions urbanístiques tenen una regulació específica en la Llei del sòl i rehabilitació urbana.

D'acord amb aquesta legislació urbanística, no és possible la reversió dels terrenys expropiats quan concorre l'excepció que el nou ús assignat al sòl és també de dotació pública, com en el cas examinat.

- Contra aquesta sentència, la representació de la mercantil Inmuebles Portillo SL va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per interlocutòria de 14 de desembre de 2023, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Establir que la qüestió que presenta interès cassacional consisteix a determinar:

«Si els pressupòsits habilitants de l'exercici del dret de reversió previstos en la legislació general d'expropiació forçosa resulten aplicables a les expropiacions urbanístiques o si, per contra, el règim jurídic aplicable és exclusivament el sectorial establert en la legislació del sòl.»

- Fixar com a normes a interpretar l'article 47 del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, i els articles 54 i 85 de la Llei d'expropiació forçosa de 1954.

La Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu i considera:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Que, després d'analitzar l'article 47 de la Llei del sòl i rehabilitació urbana i els articles 54 i 85 de la Llei d'expropiació forçosa, la regulació sectorial específica és preferent quan regula un determinat aspecte. No obstant això, no impedeix l'aplicació de la normativa general d'expropiació forçosa en els supòsits no previstos per la legislació sectorial sempre que no sigui incompatible.
- Que la regulació urbanística estableix expressament els supòsits de reversió en cas d'inexecució de les urbanitzacions per a expropiacions sistèmiques (article 47.2 de la Llei del sòl i rehabilitació urbana), amb un termini de deu anys. En canvi, en les expropiacions per a usos dotacionals, la normativa només preveu la reversió per alteració de l'ús que va motivar l'expropiació, sempre que el nou ús no sigui també dotacional públic.
- Que, en el cas concret, no ens trobem en el supòsit de l'article 47.1 del text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana (revisió per alteració d'ús), sinó en el supòsit de l'article 54 de la Llei d'expropiació forçosa: manca d'execució o implantació del servei. Han transcorregut més de cinc anys —concretament, nou— des de l'assignació de la finca a un equipament de caràcter social sense que ni tan sols s'hagi iniciat la seva execució.

Aquesta inactivitat de l'Administració expropiant porta la Sala a declarar:

- El dret de la societat expropiada a la reversió dels terrenys, ja que durant nou anys l'Administració no ha executat les obres ni ha prestat el servei que justificava l'expropiació.
- Que, en resposta a la qüestió d'interès cassacional, en aquest cas concret és aplicable l'article 54 de la Llei d'expropiació forçosa i no l'article 47.1 a) del text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana.

Per tot això, la sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu, casa i anul·la la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia i declara el dret de l'entitat expropiada a la reversió dels terrenys, d'acord amb l'article 54 de la Llei d'expropiació forçosa, atesa la inactivitat de l'Administració, que més de nou anys després de l'expropiació no ha executat els projectes d'urbanització de les dotacions públiques que la van motivar.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

10. [Sentència 378/2025](#), de 24 d'octubre, de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc. Desestimació del recurs d'apel·lació interposat per la Diputació Foral de Guipúscoa en relació amb **l'exigència de l'eusquera en les bases de la convocatòria del procés selectiu** per cobrir, mitjançant el sistema de concurs-oposició, 100 places d'administratius i administratives

La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc desestima el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Diputació Foral de Guipúscoa (DFG) contra la sentència dictada el 28 de febrer de 2025 pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Donostia-Sant Sebastià i, en conseqüència, confirma la nul·litat de l'acord del Consell de Govern Foral, de 12 de desembre de 2023, que va aprovar les bases de la convocatòria del procés selectiu, mitjançant concurs-oposició, de 100 places d'administratius.

Els antecedents de la sentència són els següents.

- El senyor Carlos Manuel va interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució de la DFG que aprovava les bases reguladores i la convocatòria, mitjançant concurs-oposició, del procés selectiu per cobrir, amb personal funcionari, 100 places d'administratius i administratives, en què s'exigia com a requisit previ i preceptiu el perfil lingüístic d'eusquera 2 en 96 places, i el perfil lingüístic d'eusquera 3 en les 4 places restants, davant els jutjats contenciosos administratius de Donostia.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Donostia va dictar sentència el 28 de febrer de 2025 estimant parcialment el recurs i declarant no ajustat a dret l'acord recorregut, anul·lant-lo i deixant-lo sense efecte. Ho va fer en considerar que l'exigència del nivell 2 o 3 d'eusquera en totes les places ofertes suposava una discriminació per als castellanoparlants, sense que constés una justificació suficient de la diferència de tracte en l'accés a la funció pública entre aquests i els bascòfons.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la DFG va interposar, en temps i forma, recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc.

El recurs d'apel·lació va ser substanciat davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa, que mitjançant sentència de 24 d'octubre de 2025 el va desestimar d'acord amb els arguments jurídics següents:

- La qüestió a resoldre és si l'Administració ha discriminat o no les persones castellanoparlants. Per resoldre-la, la Secció fa un examen exhaustiu de la situació global existent en l'Administració apel·lant, i afirma que no és suficient examinar aïlladament cada lloc de treball. En tot cas, correspon a l'Administració acreditar que qualsevol diferència de tracte entre sectors de la població està justificada.

Consta com a fet incontestable que, dels 340 llocs de treball d'administratius i administratives de la DFG, només un no té la data de perfil preceptiu vençuda. Això significa que l'exigència del coneixement de l'eusquera afecta el 99% dels llocs d'administratius i el 100% de les places ofertes.

- En relació amb l'argument jurídic anterior, l'Administració apel·lant no ha justificat que l'exigència del coneixement de l'eusquera en les 100 places d'administratius i administratives convocades sigui un requisit indispensable per garantir als ciutadans el seu dret a relacionar-se amb l'Administració en la llengua cooficial que triïn.
- El dret de les persones a relacionar-se amb l'Administració en la llengua que escullin s'ha de compatibilitzar amb el dret d'accés a la funció pública en condicions d'igualtat, d'acord amb l'article 23 de la Constitució espanyola.

En aquest punt, la sentència afirma que la manera de procedir de la DFG suposa privar d'aquest dret d'accés a la funció pública a més de la meitat de la població de la província, tot i que només entre un 20% i un 25% de les comunicacions es fan en eusquera.

La sentència conclou que cal buscar un equilibri entre el dret de la ciutadania a relacionar-se amb l'Administració en eusquera i el dret de les persones castellanoparlants a accedir a la funció pública. I afegeix que correspon a l'Administració trobar la fórmula per garantir ambdós drets, sense imposar a cada funcionari o funcionària una obligació que materialment suposa la discriminació de més de la meitat de la població.

Finalitza desestimant el recurs d'apel·lació, d'acord amb els arguments jurídics anteriorment assenyalats i, en conseqüència, declara la nul·litat de l'oferta d'ocupació

de 100 places d'administratius i administratives, ja que en totes elles s'exigia com a requisit previ estar en possessió del perfil 2 d'eusquera (en 96 places) o del perfil 3 d'eusquera (en les 4 restants). Aquesta exigència comporta, d'una banda, una vulneració del dret d'accés a la funció pública en condicions d'igualtat i, de l'altra, l'incompliment per part de l'Administració del deure de justificar que l'exigència del coneixement de l'eusquera és indispensable per garantir als ciutadans i ciutadanes el dret a relacionar-se amb l'Administració en la llengua que elegeixin.

Aquesta sentència no és ferma i contra ella es pot interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en els terminis i amb els requisits establerts en la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

SALA SOCIAL

11. [Sentència 1991/2025](#), de 29 de setembre, de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, en relació amb el dret a la **tutela judicial efectiva, el dret a la integritat física i moral i la prevenció de riscos laborals**.

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc estima parcialment, per majoria, el recurs de suplicació interposat per la representació processal del senyor Constancio –secretari interventor de l'Ajuntament de Laguardia en el moment en què es van produir els fets objecte d'aquesta sentència– contra la sentència dictada pel Jutjat Social número 1 de Vitòria-Gasteiz, de 10 de març de 2025. Revoca la resolució anterior i reconeix al recurrent el dret a percebre la quantitat econòmica de 31.000 euros en concepte de danys morals, amb absolució del senyor Desiderio –alcalde de l'Ajuntament de Laguardia– de la pretensió deduïda contra ell i amb l'aplicació dels interessos previstos a l'article 1108 del Codi civil.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El senyor Constancio va prendre possessió al municipi de Laguardia com a secretar-interventor el 13 de maig de 2022 davant l'alcalde d'aquest ajuntament, senyor Desiderio.
- Amb la finalitat de salvaguardar els seus interessos salarials, el senyor Constancio va interposar un recurs contenciós administratiu, que va concloure amb la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Vitòria-Gasteiz, de 21 de juny de 2023, totalment favorable als interessos del demandant.

- Aquesta sentència contenciosa administrativa no va ser recorreguda, motiu pel qual va esdevenir ferma, i es va procedir a la liquidació, per part de l'entitat local, de les quantitats econòmiques exigides per l'actor en concepte de retribucions complementàries.
- El sindicat LAB va presentar un escrit davant l'alcalde-president de l'Ajuntament de Laguardia, amb motiu de la reclamació salarial del senyor Constancio, posant de manifest que existia un cert assetjament contra el secretari-interventor.
- El consistori, davant l'escrit del sindicat, en data 8 de setembre de 2023, va emetre un informe en què manifestava que «pel que fa a un suposat assetjament envers la persona del secretari-interventor, no es té constància de cap indicati ni denúncia prèvia al respecte, i l'Ajuntament únicament ha exercit el dret de defensa corresponent, així com el dret a defensar la legalitat dels seus actes administratius. Igualment, els representants de l'Excm. Ajuntament de Laguardia han manifestat que no ha existit cap situació com la presumptament imputada en l'escrit esmentat, sinó tot el contrari, ja que en tot moment s'ha diferenciat la situació laboral del secretari-interventor i la seva relació amb tot el personal de l'Ajuntament, representants polítics inclosos, de l'existència del procediment judicial anteriorment referit».
- L'ens local disposa d'una avaluació de la relació laboral elaborada per un servei de prevenció de riscos aliè a l'Ajuntament; tanmateix, no compta amb una avaluació concreta i específica dels riscos psicosocials derivats de conflictes interns al consistori.
- El senyor Constancio, des del 24 d'abril de 2024, ja no exerceix com a secretari-interventor de l'Ajuntament de Laguardia, ja que va prendre possessió del mateix càrrec, després del corresponent concurs, a l'Ajuntament d'Arrigorriaga.
- Com a conseqüència d'una baixa laboral per ansietat, el senyor Constancio va presentar una reclamació per via laboral, al·legant que aquesta malaltia era conseqüència directa de l'assetjament laboral per part de l'alcalde. Aquesta reclamació va culminar amb la sentència del Jutjat Social número 1 de Vitòria-Gasteiz, que va desestimar la demanda en no apreciar-se cap indicati d'assetjament laboral.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del senyor Constancio va interposar recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que, per majoria, el va estimar parcialment, en entendre que dels fets provats es desprèn que no hi ha hagut una agressió personal, però

sí una actitud que, en determinats moments, s'ha desenvolupat amb la finalitat de desanimar o desmoralitzar el treballador en la seva professió. Aquesta conducta també es considera assetjament laboral, la qual cosa implica no només la vulneració del dret del treballador, sinó també del dret a la promoció professional reconegut a l'article 35 de la Constitució espanyola.

En aquest sentit, la Sala conclou que hi ha hagut una situació hostil que ultrapassa els simples conflictes laborals entre treballador i ocupador, la qual ha provocat un dany moral al treballador. Per això, s'estima parcialment el recurs en el sentit de reconèixer al senyor Constancio el dret a percebre una indemnització econòmica pels danys morals ocasionats, i, d'altra banda, s'absoldrà l'alcalde de la resta de pretensions deduïdes contra ell.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, motiu pel qual s'hi formula el vot particular d'un magistrat.

A més, la resolució no és ferma i s'hi pot interposar recurs de cassació per a la unificació de doctrina davant la Sala Social del Tribunal Suprem, en els termes i terminis establerts a la Llei reguladora de la jurisdicció social.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

12. [Sentència 239/2025](#), de 23 d'octubre, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Pontevedra, en **matèria d'urbanisme**.

El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Pontevedra estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per dos particulars (propietaris) contra la resolució de l'Axencia de Protección da Legalidade Urbanística, de 29 de novembre de 2022, que ordenava la retirada i demolició de dos habitatges prefabricats i dels annexos construïts en zona de servitud de domini públic marítimo-terrestre, i acorda, en conseqüència, anul·lar parcialment la resolució recorreguda, en el sentit següent:

- D'una banda, declarar ajustat a dret l'acord de demolició dels dos habitatges prefabricats i dels seus annexos, atès que estaven construïts dins la zona de servitud de domini públic i mancaven de l'autorització preceptiva.
- D'altra banda, deixar sense efecte i anul·lar la resolució en allò relatiu a l'ordre de demolició del tancament perimetral i del portal, ja que ambdues obres estaven emparades per la corresponent autorització municipal.

Antecedents de la sentència:

- Els senyors Modesto i Melchor van interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució de 16 d'octubre de 2024 de l'Axencia de Protección da Legalidade Urbanística de la Xunta de Galicia, per la qual es desestimava el recurs de reposició presentat pels recurrents contra la resolució de la mateixa agència, de 29 de novembre de 2022, que els ordenava la retirada i demolició de dos habitatges prefabricats, soleres, tancament perimetral i portal construïts al terme municipal de Cangas do Morrazo, dins la zona de servitud del domini públic marítimo-terrestre.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Pontevedra, en data 23 d'octubre de 2025, va dictar sentència estimant parcialment el recurs contenciós administratiu i establint el següent:
  - Que s'ha de procedir a la retirada i demolició dels dos habitatges prefabricats i de les obres annexes objecte del recurs contenciós administratiu, atès que van ser construïts durant els anys noranta dins la zona de servitud del domini públic marítimo-terrestre.

A més, s'afegeix que aquestes obres van ser executades de manera clandestina, amb manifesta mala fe, sense l'autorització preceptiva, en un espai especialment sensible des d'una perspectiva mediambiental i amb la finalitat de servir com a segona residència.

- Que, tanmateix, es considera ajustada a dret la construcció del mur i del portal de tancament, ja que van ser autoritzats mitjançant la corresponent llicència d'obres.
- Que el termini per acordar la demolició és il·limitat, en tractar-se d'una zona de domini públic marítimoterrestre.
- Que, en qualsevol altre cas, el termini de prescripció de les obres de demolició no impedeix que l'òrgan competent per raó de la matèria pugui incoar un nou procediment de restauració de la legalitat urbanística respecte de les obres executades il·legalment.

Aquesta sentència no és ferma, i s'hi pot interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Galícia, dins els terminis i amb els requisits establerts a la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.